

6. Ἐκλογή διακόνων

Τὴν πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία τὴ διοικοῦσαν, ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ Ἀπόστολοι. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν χριστιανῶν μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ποὺ ἦταν ἀπασχολημένοι μετὰ τὸ κήρυγμα, δὲν προλάβαιναν νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς χριστιανικῆς κοινότητος. Γιὰ νὰ μὴν παραμελήσουν λοιπὸν τὸ κύριο ἔργο τους, τὸ κήρυγμα, συμβούλεψαν τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐκλέξουν

ἑπτὰ μορφωμένους, τίμιους καὶ ἐνάρετους χριστιανούς, γιὰ ν' ἀναλάβουν αὐτοὶ νὰ διαχειρίζωνται τὴν κοινὴν περιουσίαν τῆς κοινότητος. Καὶ οἱ χριστιανοί, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόδειξιν, διάλεξαν ἑπτὰ πιστοὺς καὶ τοὺς παρουσίασαν στοὺς Ἀποστόλους. Οἱ Ἀπόστολοι, ἀφοῦ προσευχήθησαν, ἔβαλαν τὰ χέρια τοὺς ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν ἑπτὰ διαλεχτῶν χριστιανῶν καὶ παρακάλεσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ τὴ Θεῖαν χάριν Του, γιὰ νὰ γίνουσι ἀξιοὶ τοῦ ἔργου, πὺ ἀναλαβαίνουσι.

Ἡ πράξις αὕτη λέγεται χειροτονία. Οἱ Ἀπόστολοι δηλ. χειροτόνησαν τοὺς ἑπτὰ πιστοὺς καὶ τοὺς ὀνόμασαν διακόνους. Ἀπὸ αὕτη τὴ στιγμή οἱ διάκονοι ἔγιναν πολύτιμοι βοηθοὶ τῶν Ἀποστόλων στὸ ἔργο τους. Στὴν ἀρχὴ βοηθοῦσαν στὴ διαχείριση τῆς περιουσίας καὶ στὰ ἔργα φιλανθρωπίας. Ἀργότερα ὁμοίως τοὺς βοηθοῦσαν καὶ στὸ κήρυγμα.

Οἱ πρῶτοι διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν οἱ ἑξῆς: Στέφανος, Φίλιππος, Πρόχορος, Νικάνορας, Τίμωνας, Παρμενᾶς καὶ Νικόλαος.

Ἡ χειροτονία τῶν ἑπτὰ διακόνων προσδιόρισε καὶ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται στὸ ἑξῆς ἡ ἐκλογή καὶ ἡ χειροτονία τῶν κληρικῶν.

7. Ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος

Ὁ Στέφανος, ὅπως εἶδαμε, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ διακόνους. Ἄνθρωπος μὲ μεγάλη καὶ θερμὴ πίστις ἔδειξε μεγάλη δραστηριότητα. Δὲν περιορίστηκε στὴ φροντίδα γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ στὴ διανομὴ τῆς ἐλεημοσύνης. Ἄπλωσε τὴ δραστηριότητά του καὶ πρὸ πέρα, στὴ διδασκαλία, μ' ἓνα ἐλκυστικὸ καὶ θερμὸ κήρυγμα. Δίδασκε κι αὐτός, ὅπως οἱ Ἀπόστολοι, μὲ ἀκάματο ζῆλο καὶ ἀφοσίωση.

Ἦταν τόση ἡ ἰκανότητά του, ὥστε κανένας ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ νομοδιδασκάλους Ἰουδαίους τῆς ἐποχῆς του δὲ μποροῦσε νὰ τὸν νικήσῃ στὰ ἐπιχειρήματα καὶ στὴ σοφία τῶν λόγων του.

Ὅ,τι ὁμοίως δὲ μποροῦσαν νὰ κάμουν μὲ τὶς γνώσεις τους καὶ τὴ μόρφωσή τους, τὸ κατάφεραν μὲ τὴ συκοφαντία. Κατηγόρησαν τὸ Στέφανο στὸ λαὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς, ὅτι βλασφημεῖ κατὰ τοῦ Μωυσῆ καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ. Βρῆκαν καὶ ψευτομάρτυρες καὶ θεβαιώθηκε ἡ ψεύτικη κατηγορία.

Τὸν συνέλαβαν τότε καὶ τὸν ἔφεραν στὸ Σύνεδριον νὰ τὸν δικάσῃ. Ἦρθαν καὶ οἱ ψευτομάρτυρες καὶ θεβαίωσαν πὺς ὁ Στέφανος δὲν παύει νὰ λέῃ βλασφημίες καὶ γιὰ τοῦτο τὸν ἅγιον τόπον καὶ κατὰ τοῦ Νόμου.

Τὸν ἀκούσαμε μάλιστα νὰ λέη, εἶπαν, πὼς ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος θὰ καταλύσῃ τοῦτον τὸ ναὸ καὶ θὰ μεταβάλῃ τὰ ἔθιμα ποῦ μᾶς ἄφησε ὁ Μωυσῆς.

“Ὅλοι ὅσοι ἦταν στὸ Συνέδριο κοίταξαν τότε τὸ Στέφανο καὶ εἶδαν τὸ πρόσωπό του τόσο φωτεινὸ σὰν νὰ ἦταν ἀγγελικό.

Εἶναι ἀλήθεια λοιπὸν ὅσα σοῦ κατηγοροῦν; ρώτησε ὁ ἀρχιερέας.

Ὁ Στέφανος ἦταν δεινὸς ρήτορας. Εἶχε δυνατὸ λόγο. Καὶ ὁ λόγος του πῆγαζε ἀπὸ τὴ βαθιὰ του πίστη στὸν Κύριο. Πρὶν νὰ ἐξαπολύσῃ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ λόγου του, διηγήθη με ἡρεμῆ καὶ εἰρηνικῆ ψυχῇ τὴ θρησκευτικὴ ἱστορία τῶν Ἑβραίων. Τοὺς θύμιζε τὴν προστασία, ποῦ τοὺς ἔδειξε ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἀπιστία καὶ ἀχαριστία τῶν προγόνων τους.

“Ὅποτερα τοὺς ἔκαμε αὐστηρὲς ἐπικρίσεις: «Σκληρόκαρδοι, ποῦ ἐναντιώνεστε πάντα σας στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ πρόγονοί σας. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς προφῆτες δὲν καταδίωξαν οἱ πατέρες σας; Αὐτοὶ δὲν τοὺς θανάτωσαν, γιατί προφήτεψαν τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεσσία; Αὐτοῦ τοῦ Μεσσία ἐσεῖς γίνετε προδότες καὶ φονιάδες»

Τὰ λόγια τοῦ Στέφανου ἦταν ἓνα σκληρὸ ράπισμα στὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θυμὸς καὶ ἡ μανία τῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου γιὰ ἐκδίκηση πλημμύρισε τὶς ψυχές τους καὶ φλόγισε τὶς ἄνομες καρδιές τους.

Σ' αὐτὴ τὴ μανία ὁ Στέφανος τί ἄλλο εἶχε ν' ἀντιτάξῃ ἀπὸ τὴ βαθιὰ πίστη του στὸν Ἰησοῦ; Σήκωσε λοιπὸν τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε: «Νά! βλέπω ἀνοιχτοὺς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν ὄρον τοῦ Ἄνθρώπου νὰ κάθεται στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ...».

Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ ξεχειλίσῃ τὸ ποτήρι τῆς ὀργῆς τῶν δικαστῶν. “Ὅλοι τους φρούαξαν καὶ ὄρμησαν ἐναντίον του καὶ ἀφοῦ τὸν ὀδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν σὲ μέρος ἀνοιχτό, ἄρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν με πείσμα, με μανία. Γιὰ νὰ εἶναι μάλιστα ἐλεύθεροι στὶς κινήσεις τους, ἔβγαλαν τὰ ἐπανωφόρια τους. Ἐνας νεαρὸς Ἰουδαῖος, ποῦ τὸν ἔλεγαν Σαούλ, ἀνάλαβε νὰ τὰ φυλάξῃ.

Βροχὴ ἔπεφταν οἱ πέτρες ἐπάνω στὸ Στέφανο. Κι αὐτὸς γονατισμένος σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ λέγοντας: «Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην», δηλ. «Μὴ λογαριάσῃς, Θεέ μου, αὐτὴ τὴν ἁμαρτία τους».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ξεψύχησε. Παράδωσε τὸ πνεῦμα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἓνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες σκέπασε τὸ καταπληγωμένο σῶμα του. Ὁ ἀρχιδιάκονος Στέφανος εἶναι ὁ πρῶτος μάρτυρας τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησε μιὰ δλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ μάρτυρες.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια πλῆθος μαρτύρων ἔγραψαν μὲ τὸ αἷμα τους τὴ χριστιανικὴ ἱστορία καὶ πότισαν τὸ δέντρο τοῦ χριστιανισμοῦ. Πρῶτος ὅμως ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ Στέφανος. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία τὸν ὀνόμασε πρωτομάρτυρα.

Τῇ μνήμῃ τοῦ πρωτομάρτυρα Στεφάνου τὴ γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 27 Δεκεμβρίου.